

Kommentar til situationen i Korea:

Flugten fremad fra det endelige sammenbrud?¹

Der synes nu at være enighed i Vesten om, at regeringen eller de ledende generaler i Nordkorea som følge af landets sammenbrudskrise og generationsskiftets interne magtkamp på skrømt spiller med muligheden for en genstart af Koreakrigen for at skaffe sig intern ro, sydkoreanske penge og USA's anerkendelse. Man betragter det som teatertorden til afpresning, fordi vi ved, at krig er et onde, at besindighed skaber velstand, og at kampvogne, kanoner for slet ikke at tale om krigsgas og kernevåben tilhører en svunden tid. Vi ignorerer, at vi godt ved, at nord-generalerne ikke tænker som os. Måske er de klar til at satse langt mere for at skabe en afgørende ny situation på halvøen. Så er torpederingen af den sydkoreanske korvet og artilleriangrebet på grænseøen kun de indledningsvise svovludslip før vulkanudbruddet.

¹ Weekendavisen kunne ikke bringe kommentaren, da den var for "hypotetisk"

Den torpederede sydkoreanske korvet

Fordi det sydkoreanske folk ikke længere reagerer med eftergivenhed og USA allerede forhandler med Sydkorea om tiden efter det nordkoreanske sammenbrud. Og da Kina halvstøtter ved at nægte at tage afstand fra den nordkoreanske aggression for 60 år siden, kan man ikke udelukke, at de gamle generaler vil forsøge en flugt fremad i en ny storinvasion af det foragtede naboland.

Hvad sker så?

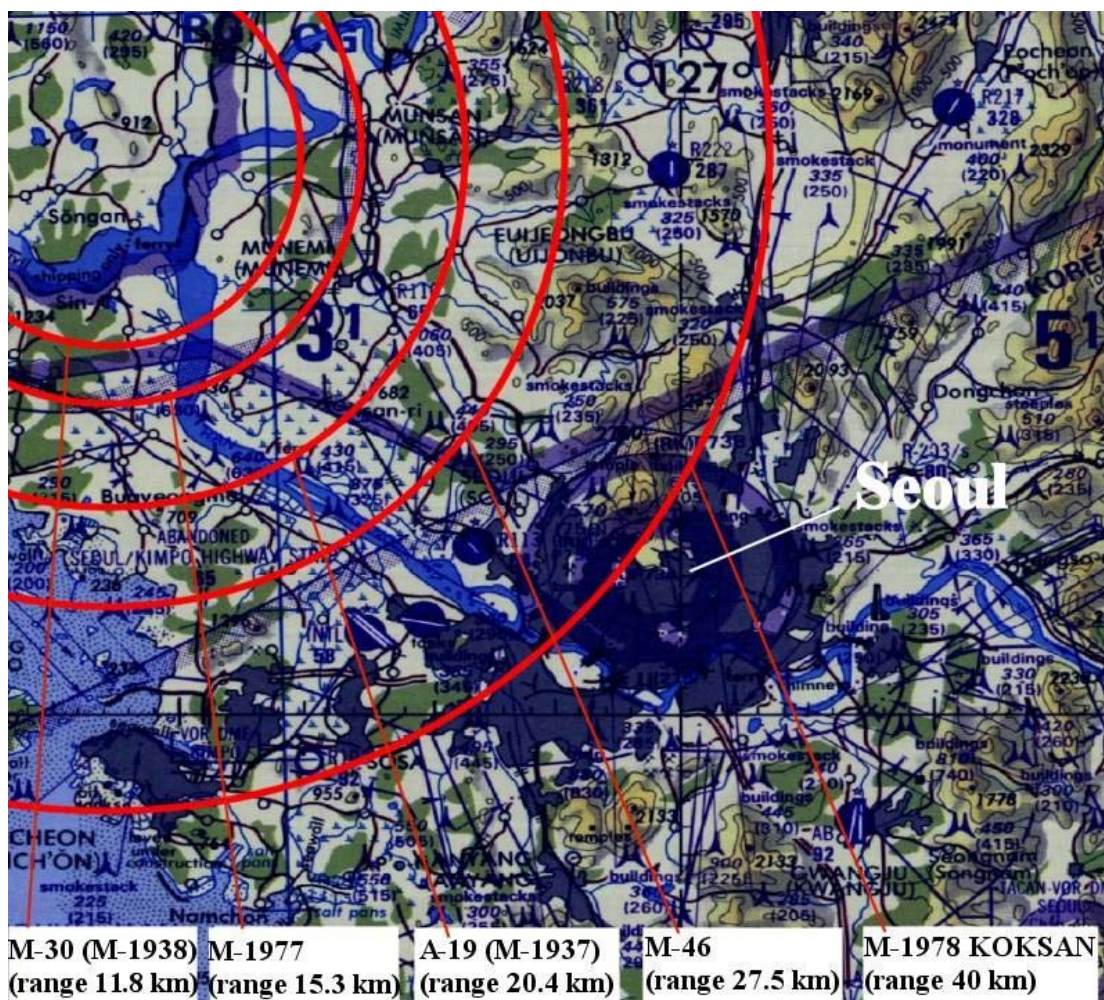
Den militær-politiske ramme for en storkonflikt er stærkt asymmetrisk. Efter mere end et halvt århundredes intensive angrebsforberedelser kan den enorme nordkoreanske hær starte fra beskyttede udgangsområder uden yderligere opbygning af logistik og fremdraging af enheder. Det forhold, at der i Korea er tale om én nation gør, at de næsten 90.000 specialstyrker har et detaljeret efterretningsgrundlag for deres indsættelse.

Den nordkoreanske hærs specialstyrker er samlet på 88.000.

Landets enorme lagre af en fuld vifte af kemiske våben er stadig blevet fornyet gennem produktion. En nordkoreansk invasion vil komme overraskende og ramme hårdt, uanset at geografien, infrastrukturen og invasionens politiske formål gør det forventeligt, at hovedoffensiven rettes mod Seoul. Sydkorea og landets tøvende amerikanske allierede er politisk hæmmede af, at de ud over at gennemføre solidaritetsmarkerende øvelser må afvente situationens udvikling. De kan ikke foretage omfattende forsvarsforberedelser og slet ikke flyangreb på Nord før en større nordkoreansk invasion er en indiskutabel realitet. Derefter kan de kun håbe på, at deres materiels tekniske overlegenhed og piloternes langt større rutine vil gøre det muligt at inddæmme og standse den nordkoreanske fremrykning.

Man kan opstille tre hovedmuligheder for den nordkoreanske invasion. For det første en anvendelse af alle midler, herunder et par kernevåben mod Seoul, for med et brutalt slag at knække Sydkorea, og med de enorme pansrede styrer dernæst at tilegne sig hele halvøen med dens resurser. For det andet en mulighed, hvor man søger at erobre nabolandet, men holder kernevåbnene tilbage som afskrækkelsesmiddel. For det tredje en offensiv, der kun har til mål at tilføje den sydkoreanske hær et ydmygende nederlag i grænseområdet samt eventuelt tage Seoul eller bringe byen inden for rækkevidde af normalt artilleri, dvs. en storudgave af Ruslands 2008-operation mod Georgien. I alle tre muligheder vil søkrigen omfatte indsættelse af den betydelige nordkoreanske ubådsstyrke samt søminer mod de sydkoreanske havne for at hæmme og sinke USA's støtte mest muligt.

Nordkoreansk konventionelt artilleris nuværende rækkevidde mod Seoul fra nord fra DMZ.

Af de tre muligheder er det kun den anden, gentagelsen af 1950-forsøget, der forholdsvis let og hurtigt vil håndteres, også fordi det netop er den mulighed, som Sydkorea og USA i årtier har bygget et svar på. Kombinationen af de resterende sydkoreanske pansrede enheders teknologiske overlegenhed og bedre uddannelse, mulighederne for at ødelægge veje og broer i bjergområderne i øst samt amerikansk luftmagt vil give gode muligheder for at nedkæmpe de nordkoreanske enheder med præcisionsvåben og derefter hurtigt generobre det tabte område. Her vil de kemiske våben ikke kunne anvendes med samme effekt som under gennembruddet ved grænsen.

Den første mulighed, hvor Nordkorea også anvender et par kernevåben for at markere sin reelle kapacitet og vilje til at anvende disse, er meget vanskeligere. Samtidig vil de Nord bevare (eller påstå at bevare) flere våben til eventuel anvendelse i Sydkorea eller mod Japan. Det vil stille Obama over for et forfærdeligt dilemma, som han ikke vil kunne løse ved svarbrugen af amerikanske våben, og forstærkningsoperationer vil være truet af nordkoreansk kernevåbenanvendelse mod de anvendte luftbaser og havne.

Moderniseret nordkoreansk kampvogn.

Også den tredje mulighed, Georgien-kopien, vil det være næsten umuligt at opbygge et passende svar på. Kombinationen af gasangreb mod sydkoreanske og amerikanske baser og depoter, der bl.a. anvender varig nervegas som VX, kombineret med indsættelse af de meget store specialstyrker (i sydkoreanske uniformer) mod chefer og hovedkvarterer samtidig med frembruddet over den demilitariserede zone af de massive invasionsstyrker vil sikre den ønskede indledningsvise succes. Hvis de nordkoreanske styrker derefter straks organiserer sig til forsvar af det erobrede område vil det politisk og militært blive ret umuligt at kaste dem tilbage, da det vil kræve en lang og på alle områder kostbar krigsførelse. Det er desværre mere end tvivlsomt, om Kina er klar til at øve det økonomiske og politiske pres, der kunne genskabe situationen før invasionen. Nordkorea vil som Anwar Sadat i 1973 gennem en begrænset satsning have opnået at skabe en ny politisk situation, en situation som vil blive opfattet som i Kinas geostrategiske interesse, fordi USA's position i Østasien med ét slag vil være væsentligt svækket.

Brande på den beskydte grænseø Yeonpyeong.

Uanset hvilken af de tre muligheder, som de nordkoreanske generaler i givet fald måtte vælge, vil virkningerne på den nervøse verdensøkonomi blive ødelæggende. Men generalerne har ikke en aktie i verdensøkonomien, og deler ikke Vestens post-moderne holdning til den militære magts anvendelighed.